

Geheimen
Deel 1 zwijgen

Geheimen
Deel 1 zwijgen

Willem Bomhof

Schrijver: Willem Bomhof

Coverontwerp: Mijnbestseller.nl

ISBN: 9789463679442

© Willem Bomhof

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, geluidsband, elektronisch of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever en de schrijver.

Hoofdstuk 1

Ik loop slaapdronken naar de badkamer. Bezet. Woeste geluiden dringen door de deur heen. Mijn vader kotst zijn ontbijt in de wc. Elke morgen smeert hij heel geduldig boter op zijn snee brood en legt een glimmende haring op de gele boter. Een kwartier later rent hij naar de wc en geeft het toilet een cadeautje. Het brood het eerst. Gevolgd door de haring die opeens een stuk slanker is geworden. Juichend gaat de haring zijn vrijheid tegemoet. Een kraan gaat lopen en doet pogingen het gezicht van mijn vader schoon te maken.

Eindelijk ben ik aan de beurt. Dag pa, alles goed met je? Hij broemt wat. De bougie werkt niet goed meer. Hij doet opnieuw een poging iets te zeggen. Laat maar, pa. Kan ik de badkamer in? John zwaait wat met zijn linkerhand en gaat naar de versleten trap. Draait zich bleek om en rent opnieuw de badkamer in.

De kraan doet geen moeite meer. John gaat toch zo weer spugen. Ik ben het gewend. Elke morgen hetzelfde tafereel. John wuift ditmaal met zijn rechterhand. De ander hand bungelt langs zijn zij. Een blauwe plek roept om aandacht. Ik meende al de wc klep hard dicht te horen klappen. Ditmaal haalt John de trap heelhuids en gaat naar beneden.

Ik ga de badkamer in en ruik wat anders dan rozen in een te kleine vaas. Ik trek de wc door. Tenslotte arriveer ik bij een spiegel die bijna uit elkaar valt van schrik. Mijn haar lijkt wel een struik zonder bloemen.

Ik graai naar een kam en begin met mijn ochtendworsteling. Het mislukt. Vijf poten van de brede kam breken, onder luid protest af. Links zitten er nog vier en rechts nog zeven poten. Ik geef het op. Mijn donkerrode haar zit vol met klitten.

Waar is de tandpasta? Een plat geknepen tube kijkt mij woest aan. De tandenborstel ligt tussen een verzameling tampons.

Nu nog mijn gezicht en oksels wassen. Ik gebruik liters water maar ik verander steeds weer in hetzelfde magere gezicht.

Ik loer in mijn pyjama of er nog meer gewassen moet worden. Het kan er mee door. Ik hoor gestommel bij de deur.

Ik hijs de pyjamabroek weer op zijn plaats en verlaat de badkamer.

Ma is aan de beurt. Morgen, ma. Morgen, Samira. Goed geslapen? Ja, ma.

Uit ervaring weet ik, dat je altijd ja moet zeggen.

Vooral geen nee, ook al loop je er als een lijk bij.

Anders krijg je een serie lastige vragen, waar een grote kruiswoordpuzzel gemakkelijk bij is. Wat zal ik vandaag aandoen?

De veel te kleine kast puilt uit van de nutteloze kleren. De spijkerbroek maar weer. De vouwen van gisteren staan er nog in.

Een lichtpaars hemdje glijdt geduldig over mijn hoofd naar beneden. Gevolgd door de ongeduldige trui. Mijn linkerarm blijft steken in de paarse trui. Na een korte maar hevige vechtpartij,

glijt mijn rechterhand naar buiten en haalt opgelucht adem.

De wijde kleren verbergen mijn mager lichaam. Ik kan eten wat ik wil. Mijn lichaam vertikt het om dikker te worden. Sokken aan.

Dikke of dunne? De dikke. Ik heb koude voeten en jubeltenen. Tenslotte volgen mijn gympies. De trui heeft bij zijn wandeling

over mijn hoofd de struik op mijn kop iets platgedrukt. Ik voel nog even. Het kan er mee door.

Ik ga de gammele trap af en loop stijf naar de keuken. We wonen in een maisonnette. Wat een te duur woord is voor een twee verdiepingen woning. De flat heeft zes verdiepingen. Drie rijen

met maisonnettes op elkaar gestapeld als een blokkendoos.

Wij wonen op de bovenste.

Op het dak kan een helikopter landen. Elke dag vliegt zo'n ding over de flat. Tevergeefs wacht ik, elke dag, op mijn prins. De helikopter heeft andere plannen. Vroeger gleed ik altijd uit over mijn blokken op de vloer. Gekregen van ma toen ik drie was.

Ik vroeg mij altijd af of ik de ruit van de huiskamer kon raken.

Totdat ma aan mijn mislukte pogingen een eind maakte, door de blokkendoos aan de burens te geven. Ik luisterde elke dag of ik gerinkel van glas hoorde.

Ma is trouwens niet mijn moeder. John is voor de tweede keer getrouwd.

Ik was drie, toen ik opeens een vreemde hoorde zeggen: mama, mama. Bij het avondeten ook, nadat ik mijn slabbetje weer had onder gespuugd.

Mama, mama. Het ging maar door. Ik ben twintig en "ma" kent pa sinds zeventien jaar. Dus waar kom ik vandaan? Eén van de vele geheimen die stiekem rondzweven in het donker. Ik heb voorzichtig naar wat geheimpjes geïnformeerd. De stalen kluis bleef en blijft op slot. Vier jaar geleden informeerde ik in mijn kinderlijke onschuld waar pa werkte.

Ik zag hem vroeg in de middag weg gaan en twee uur later was hij al terug. Ik kreeg geen antwoord. De kluis bleef dicht. Mijn pogingen om in te breken faalden jammerlijk.

Toch verschijnt er op zijn rekening elke maand een riant bedrag. Die twee uur per dag werd en wordt nog steeds, bijzonder goed betaald.

Na zijn "werk" volgden zijn gymnastiekoefeningen. Het optillen van een bierflesje en de afstandsbediening van een te dure tv.

Pa is 55 jaar oud, slank, één meter tachtig lang en heeft rood haar. Door het rode haar weet ik met zekerheid dat hij mijn echte vader is. Het is niet geverfd bij de kapper. Ik ben niet van de buurman. Zijn borstharen zijn ook rood.

Om te testen of zijn borsthaar echt is, trek ik er soms een haartje vliegensvlug uit.

In de keuken pak ik de cornflakes en de pan met kokende melk. Het bord is gauw gevuld. Ik slobber de cornflakes haastig naar binnen. Sommige cornflakes proberen van mijn lepel te ontsnappen, maar genadeloos slurp ik alles met grote nauwkeurigheid op.

Pa hangt in zijn stoel en een glas melk, op tafel, is half leeg.

Hij probeert zijn maag tot rust te brengen.

Zo nu en dan stijgen verontrustende geluiden omhoog. Het gaat goed. Het is zondag. De hele zondag kan ik mij volledig storten op mijn programmeer cursussen.

Ik kan uitstekend leren. Mijn geheugen is bijna fotografisch. Op school hing ik half slapend in de schoolbanken. De lessen interesseerden mij niet. De jongens hadden geen aandacht voor mij. Wat moet je nou met een lelijk geraamte? Vaag hoorde ik de lerares mijn naam roepen en ik gaf automatisch het goede antwoord. Jaren bezorgde ik de ochtendkrant. Trouw. Je weet wel: van trouwen.

Het was mijn extra zakgeld. In de winkels kocht ik er allerlei overbodige dingen mee.

Als ik soms tv kijk, dan dendert de ene reclame na de andere over het scherm. Als je alles gelooft wat de reclame zegt, ben je lelijk, is je haar een puinhoop, ben je halfdood, heb je tien ziektes. Tien middelen om eeuwig gezond en mooi te blijven, worden je dringend aanbevolen. Mijn vader betaalt mijn studie. Alles. Zijn portemonnee moet wel erg dik zijn. De computercursussen zijn duur. De directeur lacht in zijn vuistje.

Zijn grote bungalow is een pronkstuk. 's Zomers worden tientallen passagiers in een veel te kleine ruimte van het vliegtuig geperst. Economie class wordt dat genoemd.

De directeur zit in de eerste class van zijn champagne te genieten. Van mijn vaders centen. Als de rijdende doodskist over de startbaan rent en een poging doet het wereldrecord te verbeteren, laten enkele passagiers een zachte scheet van de zenuwen.

Op de bestemming aangekomen, loop je kreupel met stijve spieren naar buiten.

Opgelucht dat de doodskist niet uit elkaar is gevallen. Na een busrit met allerlei aangeprezen informatie, die voor de meesten half verstaanbaar is, arriveer je bij het derderangs hotel. Twee weken verder, na zuipen en je kop verbranden, ga je naar huis.

Was de vakantie fijn? Er is niets veranderd.

De dagelijkse saaie routine begint weer van voren af aan. Alleen de directeur lacht. Weer een miljoentje erbij.

Ik ruim de rotzooi in de keuken op en ga naar mijn kamer. De laptop kijkt mij verlangend aan. Ik graai in de stapel kladpapier.

Waar is mijn cursus gebleven? Talloze heb ik reeds gehaald. Met allemaal trotse tien en negens. Uiteraard waren de negens jaloers op de tien. Alle cursussen werden braaf betaald door mijn vader. Is hij soms de onzichtbare miljonair, stinkend rijk en onbekend? Of wordt het allemaal betaald door twee uur wandelen per dag.

Ik wou dat ik zo'n baantje had. De hele flat zou jaloers zijn. Hallo, Samira. Ga je weer naar je werk? Ja, eventjes twee uur wandelen in het park, en gelijk de eendjes voeren.

Als ik na het eendjes voeren weer thuis ben, schittert mijn saldo.

Tweeduizend euro bijgeschreven.

Met een plof dondert een stapel papier op de grond. Het toiletpapier zit tussen een stapel aantekeningen en kijkt schuw naar buiten. Boven op het toiletpapier is een hoekje van de cursus te zien. Meestal gebruik ik het toiletpapier voor andere doeleinden dan de wc.

Neus poetsen, mond afvegen en de grot beneden afvegen. Beneden is het een natte boel. Twee stukjes papier zijn te weinig. Eerder drie en soms vier. De krant zou jaloers worden op het toiletpapier. Heerlijk. Zwemmen maar.

Stroomopwaarts. Iedere zwemkampioen droomt dagelijks over zo'n ideale wedstrijd.

Ik smijt de cursus naast mijn laptop op tafel, kijk streng en mopper: liggen blijven jij. Waar was ik ook alweer gebleven? Ik weet het al. Pagina 560. Programmeren in C++ en SQL. De laptop slaakt een zucht als hij eindelijk wordt opgestart. Of was dat mijn wonderigheid? Al van jongs af aan heb ik daar last van. Overal en altijd. Dus ook in een restaurant.

Meestal zit ik met dichtgeknepen billen op de stoel.

Met moeite kan ik een explosie voorkomen.

Smaakt het eten Samira? Ja, hoor. Oeps, daar gaat een luchtbel de vrijheid tegemoet. Snel flink met de stoel heen en weer schuiven om het kabaal te verbergen.

Ik ga tegenwoordig nauwelijks meer naar het prachtige zwembad aan de Havelaarstraat.

Zodra mijn achterwerk een kans ziet, grijpt het platte geval het met beide handen aan en laat een luchtballon opstijgen.

Heel onschuldig duik ik diep onder water. Het commentaar bereikt me lekker niet.

Na een half uur ploeteren geef ik het op. Tetterend ga ik naar het kleedhok. Op mijn gammele krantenfiets vlucht ik naar huis.

Pagina 560.

De rest van de dag tikken mijn dunne vingers talloze letters en tekens op het scherm. Algebra is gemakkelijk.

Dit is hogere wiskunde met lettertjes en tekens. Aan het eind van de dag, zonder te eten, surf ik over het net en spoor dubieuze programma's op.

De bedoeling is mijn laptop volledig onbreekbaar te maken voor nieuwsgierige ogen. Net als de dikke kluis van mijn vader. Lekker potdicht.

Tussendoor ontwijk ik politieprogramma's die zich voor doen als medehackers. Ik herken de lachende gezichten van de politie al van verre. Mijn ervaring is in de loop van jaren behoorlijk geworden. In bepaalde kringen, op het net, gaan geruchten rond over een super hacker met talloze pseudoniemen. Onvindbaar.

De deur kraakt. Ik sla mijn laptop te hard dicht.

Ma staat in de deur. Kom je eten? Ja, ma. Ma is mijn ma niet, maar ik noem bij gebrek aan beter, haar toch maar "ma".

Ik ben voor "ma" reeds geproduceerd. Ik was twee jaar toen zij arriveerde in een gouden koets. Waar ik vandaan kom?

Wie is mijn echte moeder? Geen idee.

Wie weet ben ik door een dikke drachtige koe in een schuur naar buiten gesmeten?

Vast niet op de lopende band. Zo'n mager lang scharminkel met een donkerrode wilde struik op haar hoofd, wordt niet op de lopende band geproduceerd. Vast niet.

Ma is weer weg. De krakende deur sluit zich met een zucht. Of was dat laatste wat anders? Ik sluit mijn standaard programma's af.

Ik beveilig met 64 bits codes, de vele geheime programma's op de aangesloten externe harddisk. Sluiten maar. Extern geval afkoppelen.

Net zoals een waterslang van de kraan. Een laatste druppel water loopt noch blij naar buiten.

Net op tijd. Nu is de kraan dicht. Tot de volgende keer. Het wc papier is al vochtig genoeg.

Doei. Tot de volgende uitzending.

Ik probeer als een olifant de trap af te lopen.

Mijn magere lichaam bakt er niets van.

Dan maar in de keuken een volgende poging. Ik struikel over het vloerkleed.

Achterlijke gladiool, kijk uit wat je doet. Pa, kijkt naar al het kabaal achter hem. Sorry, pa. Ik knijp de twee leeggelopen ballonnen van mijn achterwerk tegen elkaar en ga snel zitten. Mijn favoriet staat op tafel te dampen.

Spaghetti. Een grote pan vol. Is het bord groot genoeg om de vrachtwagen spaghetti te dragen? Ik probeer het gewoon. Met de vork haal ik allerlei kronkelende kunstjes uit. De helft gaat naast. Wat maak je er weer een zootje van?

Nu is het de beurt aan ma, die niet mijn echte ma is, om boos te worden. Ik veeg met mijn vork gauw de wormen van het tafelkleed. Een grote vlek achterlatend. Iemand is ongesteld geworden.

Ik kijk onschuldig naar de oude lamp aan het plafond. Hij is aan vervanging toe. Elke keer als pa zijn kop stoot tegen de stoffige lamp, dreigt hij omlaag te vallen.

Pa houdt niet van elektriciteit.

De vorige keer moest hij de oude wasmachine na kijken. Het apparaat maakte de meest rare geluiden. Eerst de stekker uit het stopcontact.

Voorzichtig het gammele deurtje open schuiven en naar binnen loeren. Er zaten dit keer geen bh 's met beugels in. Waar komt het rare geluid vandaan? Het apparaat kreunde als een zware bevalling.

De motor? Deur dicht. Stekker in het gat. Starten maar.

De machine begon nog harder te schreeuwen.

Ma gaf pa aanwijzingen. Pa half doof van de zware bevalling die gaande was, verstond er weinig van. Vlak voordat hij opnieuw de stekker uit het stopcontact trok, klonk er een knal. Rook kroop voorzichtig naar buiten.

Op weg naar de schoorsteen. Oma was eindelijk gestorven.
Ma keek teleurgesteld naar de mislukte bevalling en overleden oma.

Pa zei: te oud. Niet meer te repareren. Koop een nieuwe. Zo'n moderne AAA+ ding. We kregen al snel een gloednieuwe wasmachine.

Twee sterke mannen, in T-shirt kwamen het geval binnen dragen.
Ma prutst snel haar bruine haar in orde. Schuift de beugel bh naar boven en gaat kaarsrecht staan.

De mannen hebben alleen oog voor de machine.

Ik kijk in de pan en zoek naar het gehakt. Ik aarzel. Ligt daar niet de vermorzelde gehaktbal van vorige week te kreunen?

Wat kan mij het schelen. Hier met die bruine zoi.

Ik probeer de saus te pakken te krijgen.

De plastic fles met tomatensaus is nog half vol. Niet lang meer.

Ik doe de dop open en wring beide handen om het middel van de fles.

Allerlei geluiden ontsnappen. Diarree is een kleintje vergeleken met de rode tomatensaus. Ik maak van de gelegenheid gebruik om mijn dicht geknepen billen te ontspannen. Ma kijkt op en zegt: pa houdt je een beetje in. Jemig wat een stank. Ik kijk onschuldig naar de lamp die bijna besloten heeft: zal ik nu omlaag storten of de volgende keer?

Het besluit is genomen. De volgende keer.

Een klodder tomatensaus landt ruw op het tafelkleed.

Het kleed is definitief ongesteld geworden.

Ik kijk weer naar de lamp. Met twee vingers probeer ik de schade te beperken.

De smurrie vermengt zich met de vlekken van de spaghetti.

Een Picasso ontstaat. Helaas zeilt het tafelkleed, na het eten, in de wasmachine.

Mijn Picasso sterft een zachte dood in het warme water met sop.
Opgelucht ren ik de trap op en mep de deur achter mij dicht.
Opnieuw computertijd. Het apparaat start geduldig.

Ik test mijn zelf geschreven programma's uit. Ik verander iets en test het opnieuw. Ik hack een hacker op internet en steel al zijn programma's. Zijn harde schijf blijft eenzaam achter. Snel bekijk ik de buit en vis de parels er tussen uit. De rest gooi ik weg in de vuilnisbak van Microsoft Windows.

Ik controleer mijn computer op dieven en in het donker rond loerende programma's. Hij is schoon. Het kunstgebit glimt in zijn veilige behuizing. Ik sluit af. Klap hem dicht en trek de stekker uit de muur. Nooit het snoer in het contact laten zitten.

Als je geil bent, natuurlijk wel. Van grote afstand, met verrekijker of telescoop uitgerust, kan iemand je apparaat opstarten zonder dat je het in de gaten hebt. Sta je in je nakie in de slaapkamer.

Zachtjes zoemt de webcam van je computer.

Een selfie zonder dat je het weet. De volgende keer kun je jezelf op internet bewonderen. Ik zal nooit de hoofdprijs winnen.

Ik ben nog net de troostprijs voor vrijgezellen met te dikke buik en te korte piemel.

Donkerrood haar boven en beneden, smal gezicht, mager als een speenvarken. Twintig lange jaren oud.

Eén meter zeventig lang. Darmen die regelmatig opspelen.

Borsten niks bijzonders.

Wat moet een vent met zo'n meid?

Hooguit helpen mijn tampon naar binnen te duwen. Kom maar jongens. Opstellen in rijen van drie. Duwen maar. Wat? Nog ééntje? Achter de eerste aan, zeg je. Iedereen juicht, behalve mijn tampons. Knappe jongen die de eerste terug kan vinden.

De weinige keren dat ik aangestaard werd, was tijdens de sollicitatie.

Vanwege mijn hoge cijfers werd ik elke keer heel snel opgeroepen. De hard werkende slaven zagen een verlegen mager speenvarken binnenkomen.

Stijve nekken draaiden zich om. Moet dat hier bij ons werken? Mooi niet. Wij willen een lekker ding in minirok. De chef dacht er net zo over. Zijn gezicht sprak boekdelen. Ik hoefde mijn mond niet open te doen. Hij staarde naar mijn torenhoge cijfers en naar de struik op mijn kop. Toen werd de rest aandachtig bestudeerd. Zeg, arrogante vent, zit me niet uit te kleden. Toen de inspectie klaar was, zei hij: u hoort nog van ons.

Ik keek om mij heen. Niemand anders in de dure kamer.

Uiteraard kreeg ik geen antwoord.

Mijn vader verhoogde mijn zakgeld. De Sinterklaas zak werd leeggeschud. Het versleten geval werd elk jaar steeds groter. Sinterklaas steeds kleiner. Zeker door het gewicht van zijn rode mijter.

Vorig jaar ging het paard opeens steigeren. De Sint ging met zijn benen hoog in de lucht. Ik heb nog nooit zo'n mooie onderbroek gezien.

De pieten probeerden de schimmel tot rust te brengen.

De pakjesboot wordt elk jaar ook kleiner.

Het zijn dure tijden. Een cadeau van tien jaar geleden kost nu vijf keer zo veel.

De directeur van de speelgoedwinkel in Spanje, wil steeds verder weg op vakantie.

En uiteraard meer opscheppen tegen zijn zakenvrienden.

Naar de Malediven. Naar Japan. Geisha's bewonderen.

Ik heb nooit begrepen hoe een piet een schoorsteen in klimt.

Alleen mijn tampons passen in de nauwe opening. Geloof je nog in Sinterklaas? Natuurlijk, anders gaan de cadeaus naar de burens.

Tijd om mijn gammele bed in te duiken. In de loop der jaren is de lattenbodem gewend geraakt aan mijn vreemde fratsen.

De dikke latten aan de zijkanten moeten nog steeds wennen.

Ik heb een groot één persoons bed. Dan rol je er 's nachts niet per ongeluk uit. Met dekens. Een dekbed heb ik geprobeerd. 's Morgens lag het ding aan de andere kant van de kamer en stond ik steenkoud op.

Geef mij maar de ouderwetse dekens. Veel en veel beter.

Een tv, een boekenkast, een te kleine klerenkast, een krakende cd speler maken mijn kamer compleet. Ik vergeet nog mijn verrekijker te noemen en wat "persoonlijk speelgoed" diep in de onderste la weggestopt.

Het behang laat los. Bloemetjesbehang van een tientje per rol.

De lijm was duurder dan het behang en toch van slechte kwaliteit. Houtlijm was misschien beter op zijn plaats geweest. Ma heeft meegeholpen de bloemetjes een ereplaats te geven op de muur. Ik smeerde het behang in en gaf de lap aan ma. Wat een geklieder.

Ik probeer naar dromenland te reizen. Naar mijn onbekende prins op zijn houten paard. Zo'n ding in een draaimolen. Verf er half af, het hout half versleten net als mijn bed. Ik beland in de badkamer waar de vloer bezaaid ligt met donkerrood haar. Ik ploeg als een boer door meters dikke lagen rood haar naar de spiegel.

Ik doe wilde pogingen mijn haar te fatsoeneren. Ten einde raad scheer ik alles van mijn hoofd af en word zwetend wakker.

Half drie in de morgen. Ik ga op mijn buik liggen en probeer in slaap te komen. Al gauw slaapt mijn rechterarm onder het kussen, de rest twijfelt nog steeds. Net als de lamp in de keuken. Zal ik wel of niet?

De volgende ochtend prijs ik de stoffige lamp voor zijn enorme doorzettingsvermogen. Hij is niet naar beneden gedonderd.

Slaperig neem ik plaats op mijn vaste plek aan tafel. Goed geslapen, Samira? Oh, goedemorgen ma. Ja hoor, prima. Mag ik de cornflakes even?

Aan de krant van pa zie ik dat het maandag is.

De radio zegt met een opgewekte stem: de buien worden in de loop van de dag verdreven door nieuwe buien.

In de loop van de middag klaart het op.

Samira. Ja, ma. Stofzuig je de boel vandaag en ga je vanmiddag wat boodschappen voor me halen? Vanmiddag moet ik werken. Hier is het geld en een lijstje. Is goed, ma. Drie briefjes van twintig en een briefje vol met boter schuiven mijn kant op. Dat worden twee tassen extra meeslepen. Gelukkig hangt de versleten dubbele tas voor het kranten rondbrengen, nog keurig aan mijn fiets. Vier tassen vol, schat ik. De kar bijna tot aan de rand gevuld. Werk aan de winkel voor de kassière.

De ochtend breng ik door met stofzuigen. Daarna plof ik op mijn bed neer en luister ontspannen naar Queen. Over een uurtje gaan de winkels open. Even rusten. Een poosje later zet ik de borden en brood op tafel in de keuken.

Middageten. Ik schrok het bruine brood naar binnen. Ma is op weg naar haar werk in de supermarkt. Pa schuift aan. Je verslikt je nog. Rustig aan meid. Hard gewerkt, pa. Zo meteen nog de boodschappen.

Vergeet niet je sleutels mee te nemen.

Is goed, pa. Ga je weer wandelen? Pa knikt bedachtzaam terwijl hij de lamp boven tafel net op tijd ontwijkt.

Ik slurp mijn hete thee naar binnen. Groene thee. Ik probeer de illusie overeind te houden gezond te leven. De alternatieve winkels liggen vol met de mooiste producten en grandioze prijzen. Als pa klaar is met zijn brood en pindakaas, ruim ik op en veeg de tafel af. De kruimels zijn voor de muizen.

Ik schud het vaatdoekje boven de vloer leeg. Zo, jullie ook wat. Is het al droog buiten? De zon worstelt zich door de bewolking heen. Mooi.

Geen regenjas nodig. Ik trek mijn jas aan en prop het geld en boterbriefje naar binnen. Doei, pa. Pa zwaait met zijn hand waar nog steeds een blauwe plek om aandacht vraagt.

Ik prop twee tassen in de fietstas van de Trouw. De letter T is verbleekt. Geen gratis reclame meer op mijn fietstas. Onderweg naar de AH knalt bijna een fietsende beller tegen me aan.

Sorry, roept de man mij na. Ik kijk bezorgd naar de wolken. Ze dreigen zwart te worden. De regenjas glimlacht aan de kapstok. Ik stal mijn fiets in een fietsenrek met de vele rekken te dicht bij elkaar. Pak de tassen en een piepend karretje.

Frommel een muntstuk in de hongerige bek van het versleten stuur en ga snel naar binnen. Net op tijd. De hemelsluizen gaan open, aarzelen heel even, gevolgd door een gigantische stortbui.

Ik kijk op het boterbriefje. De lijst plakt aan elkaar door de boter. Bij een schap veeg ik de boter van het briefje af. De volgende klant die buigt om iets te pakken, krijgt gratis een half pakje boter op de jas. Wat staat er bovenaan: roccoli of broccoli? Het zal broccoli zijn. Het eerste pakje zeilt in de kar. Gevolgd door een vloek als een haastige mevrouw mijn karretje een duw geeft en deze keurig over mijn rechterteen gaat. Voordat ik iets kan zeggen is de vrouw uit het zicht verdwenen.

Wortels, aardappelen, bloemkool, paprika twee stuks, rode bieten. Sinaasappels, van die pers dingen. Net als op de wc. Persen maar, vooruit met de geit. Kaas. Dat is pas verder op. Even wachten jij. Bruin brood. Vier granenbrood. Pindakaas. Twee potten.

Pa vreet wat af. Spaghetti. Fijn zo. Yoghurt drie pakken. Melk vier pakken. Het eerste pak lekt.

Terug.

Gehakt. Spek. Haring in een potje, azijn met augurk. Jakkies pa, vreemde smaak heb je. Als de pot open is, stinkt het.

Twintig blikjes Heineken bier. Sap. Rode wijn. Pizza. Bevroren patat. Heb ik alles? Ja. Even snel wat spekkies erbij.

Bij de kassa wacht uiteraard een lange rij op het gekkenbusje.

Een bord boven de kassa waarschuwt in vuurrode letters: pas op voor zakkenrollers. Ik loer stiekem om me heen of er een portemonnee valt te jatten. Juist bij de kassa moet je oefenen.

Dat je meestal in de boodschappen van de andere grijpt, in plaats van de portemonnee te pakken krijgt, mag de pret niet drukken.

Het regent. Dus iedereen doet het kalmpjes aan.

In een andere rij zie ik een oudere man in een rolstoel met verpleegster erachter. De kassa zegt trots: 65 euro.

De letters glanzen me tegemoet. Van ma heb ik 60 euro gekregen.

Ik geef niet op. Ik graai naar mijn eigen portemonnee.

Verdrietig verlaat het briefje van vijf mijn schatkist. Jammer, toch nog de spekkies zelf betaald.

Ik duw mijn zware vracht voorbij de kassa en bots bijna tegen een rolstoel op. De oudere man van drie kassa's verder op. Met blonde verpleegster. Oeps, bijna een botsing. Goedendag, meneer. Hoe gaat het met u? De man kijkt blij verrast op. Zijn gezicht straalt. Zegt de verpleegster de hele dag niks of hoe zit dat? Het gaat wel, zegt ie. Dat nodigt uit voor een gesprek.

Ik blokkeer de rij achter mij en vraag: wat mankeert u, als ik vragen mag? Spierziekte zegt hij traag. GBS ofwel acute idiopathische polyneuro en nog wat. Ik begrijp alleen dat het ernstig is.

Ik verklaar plechtig: ik vind het knap hoe u het heel vlot uitspreekt. De man zegt: ik heet Jan en jij? Eh, Samira.

Wat een mooie naam voor een aardig meisje.

Mijn donkerrode haar verbleekt bij het rood dat over mijn wangen kruipt. Achter mij klinkt bars: loop eens door stom wicht.
De rode kleur op mijn wangen verdwijnt als sneeuw in de zon.
Jan kijkt langs mij heen naar de blatende bierbuik achter mij.
Tot mijn ontzetting laat hij een tiental scheldwoorden los op de bierbuik. Nog nooit heeft een vent mij verdedigd. Ik kijk trots naar de schurk met een gezicht van “zo die zit”.
Ik besluit toch maar even opzij te gaan.
Mopperend gaat de trein voorbij. Ik zeg zacht: dank je wel, eh Jan.
Graag gedaan Samira.
Ik begin te trillen op mijn benen. Voor het eerst sinds jaren heb ik sjans.
Nog wel met een volwassen man.
De handen van Jan trillen net zo hard.
Hij zegt: ik heb moeite met een boek vasthouden.
Mijn handen. Hij kijkt verdrietig naar zijn handen. Ik voel een uitnodiging en hap gretig toe.
Ik wil je wel voorlezen. Zolang het maar geen duffe zoetsappige verhalen zijn. Hij lacht breeduit, maar zijn ogen blijven verdrietig.
Ik krijg weinig bezoek. De verpleegster, dat is alles.
Spontaan vraag ik naar zijn adres.
Hij zegt: de verpleegster komt een paar keer per dag langs.
Rond twee uur in de middag is prima. Dan doet zij de deur open.
Hij kijkt schuin naar de blonde naast hem. De schoonheid op lage hakken, knikt kort ja.
Jan steekt zijn hand uit.
Ik probeer zo voorzichtig mogelijk hem een hand te geven.
Dan duwt de verpleegster mijn prins van de eeuw naar voren.
Ze zegt: we moeten aan de parkeermeter denken. Jan zwaait nog wat vliegen weg.

Ik gaap verbaasd beiden achterna. Ik heb een afspraak. Ditmaal niet met de dokter. Nee, een echte afspraak. Ik droom. Nee, toch niet.

Ik schuif mijn karretje naar buiten. De voorste wieltes gaan naar rechts. Ik naar links. Rot kar. Ik schuif de ketting vast.

Het laadje gaat open. Geen muntstuk van vijftig cent maar een platte knoop komt langzaam tevoorschijn. Vijftig cent naar de kloten. Bij de fiets met tassen van Rouw, de T is vandaag nog bleker geworden, prop ik mijn boodschappen in de tassen. Melk aan het stuur of achterin? Achterin. Net als de yoghurt. Ik kijk naar de onzichtbare wielsporen van de invalidenwagen van Jan.

Dan probeer ik de fiets heelhuids op straat te krijgen.

Het is een hele vracht voor mijn gammele botten.

De beloning heb ik al: een afspraak.

Onderweg verkeer ik in dromenland.

Een auto toetert luid het startschot voor de marathon. Het rode licht deert mij niet. Ik fiets gewoon door. Ik begin te slingeren. Ruw ontwaak ik uit dromenland. Even de voeten aan de grond. Verder maar weer.

In de kelder van de flat heb ik een probleem. Hoe krijg ik vier tassen met boodschappen in de twee losse tassen?

Platstampen of twee keer sjouwen?

De yoghurt is al geschud in de fabriek. De melk kan er tegen. Twee keer lopen. Goed voor de lijn. Nog magerder worden. Tot mijn broek vanzelf omlaag zakt.

Dan flikker ik met al mijn boodschappen op de grond. Ik hijs het geval extra stevig op.

Mijn buik protesteert tegen de te hoog zittende riem. Mijn darmen doen het onweer na. De vracht boodschappen is te zwaar. Drie keer lopen?

Niets ervan.

Houdt je mond, stop met dat onweer. Flink zijn. Al borrelend breng ik de hele zooi naar onze maisonnette.

Ik slinger de tassen op tafel en laat de boodschappen er uit glijden.

Volgende vracht.

Pa is naar zijn werk. Eendjes voeren in het park.

Ten slotte plof ik opgelucht op mijn bed neer.

De pakken melk zijn heel gebleven. De spijkerbroek niet van mijn kont gezakt. Ik pieker over mijn prins. Al gauw vertoef ik op een tropisch eiland in bikini. Jan zit naast mij.

Hij bewondert mijn prachtige lichaam. Ik ren het water in. Achtervolging. James Bond is sneller dan ik. Hij grijpt me en trekt het model van de maand naar zich toe.

Twee meloenen botsen tegen zijn gespierde borstkas. Hij zucht diep.

De rest verdwijnt in de weinige wolken aan de hemel. Een boek valt van de boekenplank en komt met een plof op mijn linker teen terecht.

Ik schrik wakker en kijk wild om me heen waar mijn prins is gebleven.

Hoofdstuk 2

Het is dinsdagmiddag. In de badkamer probeer ik wat lelijk is mooi te maken. Een onbegonnen zaak. Hoe verander je misgeboorte in een prachtige vlinder? Never. Lippenstift. Voor het eerst van mijn leven probeer ik mijn smalle lippen mooi te maken. Rood? Roze? De stiften gapen mij aan alsof het te kleine dildo's zijn. Diep verborgen in de onderste lade van mijn kast ligt een versleten groter exemplaar op mij te wachten.

Als de dag van gisteren kan ik mij nog herinneren hoe ik brutaal een sekswinkel binnen ging. In Amsterdam zijn er genoeg.

De deur stond vriendelijk op een kier te wachten op een haastige klant. Ik struikelde over de drempel. Ik probeerde mijn houding van een verzekerde koopster te handhaven. De verkoopster kijkt naar mij.

Gelukkig wist ze net nog een lach in te houden. Haar lippen krulden omhoog en zakten gelukkig weer omlaag. Net als mijn broek. De spijkerbroek zat vijf centimeter lager dan eerst. Ook dat nog.

Waar mee kan ik u van dienst zijn? Twee grote ogen keken mij aan. Net als twee hele grote welvingen in een te strakke bh. God, wat een joekels. Een koe is er niets bij.

Eh, eh. Meer bracht ik niet uit. Kijk gerust even rond, zei de koe. Ik liep snel naar een hoge stellage en staarde naar foto's van enorme geslachtsdelen. Ik was beland bij de porno. Ik keek verbaasd naar een neger met een hele grote. Jemig. Hoe krijg je in hemelsnaam zo iets naar binnen? De zwarte knots is dikker dan mijn pols. Zo'n massief ding kan helpen met betonblokken naar boven hijsen.

Ik keek waar de dildo's zich verborgen hielden in hun onschuldig uitzierende dozen.

Ja hoor, op een plek waar iedereen mee kon genieten vanuit het raam. Ik aarzelde. De winkel uit? Of doorzetten? Ik verzamelde mijn kleine beetje moed wat nog over was en liep naar de eerste de beste dildo in zijn maagdelijke verpakking.

Te groot. Volgende. Te groot. Een prachtige roze sigaar roept: ik ben geschikt als stamper.

Ik schrik me rot. Achter me klinkt een stem.

Die kost dertig euro en heeft geen batterijen nodig. Batterijen?

Ik keek de verkoopster aan met een gezicht dat het midden hield van: weglopen of op het antwoordt wachten.

Ik hoefde maar kort te wachten. De koe pakte de grootste dildo uit het schap. Opende de doos en haalde een gevaarte van veertig centimeter tevoorschijn. Een dop aan de achterkant werd open gemaakt en twee kleine batterijen gleden naar buiten. Een tweeling. Bevalling gelukt. Ma, pech gehad. Twee stuks. Je had gehoopt op ééntje.

De dame bukte en greep ervaren naar een ander exemplaar. Zo te zien had ze ruime ervaring in het gebruik van allerlei dingen die ergens naar binnen wilden. Ik keek naar borsten die alsmaar groter werden. Ik wuifde met mijn rechterhand. Laat maar staan. Ik neem de sigaar van dertig euro. Bijna kwaad zette de blonde de andere stamper weer terug. Vandaag geen goede omzet.

Ik besluit de lippenstift "rozengeur en maneschijn" te nemen als versiering van mijn gebarsten lippen. Ik kam mijn weerbarstige haar en breek dit keer geen tanden van de kam af. Zuchtend van opluchting zakt de kam achter over.

Trui of wat anders? De zenuwen slaan toe met onverbiddelijke kracht. Mijn handen trillen. De rest besluit ook mee te doen. Het examen begint zo direct. Ik vlucht naar de wc en knetter er op los. Dunne trui. Paars. Blauwe spijkerbroek met riem. Gypies. Ik ben klaar voor het examen.

In mijn kamer vis ik een oude gescheurde plattegrond van Amsterdam uit de stapel met rotzooi. Ik vouw het wild open en scheur de plattegrond door de zenuwen dwars doormidden. Ik leg de twee helften tegen elkaar aan als twee geliefden. Na enig zoeken ontdek ik dat Jan dicht bij het station woont.

Wat zal ik meenemen? Donald Duck? Een roman? Detective?

Baantjer. Mijn keuze is gevallen net als mijn boekenplank die krakend bezwijkt onder het gewicht. Ik laat de puinhoop voor wat het is en pak Baantjer uit de stapel boeken op mijn bed.

Ik wriemel het boekje in een tas en pak mijn huissleutels. Waar is de kleine tas gebleven?

Zo'n damestasje, bruin van kleur met heel veel troep er in.

Ik heb die na lang aarzelen in de winkel uitgekozen. De vorige is net als mijn boekenplank, onder het gewicht van de inhoud, bezwaken.

Mijn persoonlijke schatkamer lag op straat. Ik schaamde mij rot toen ik drie tampons met een rood hoofd van straat plukte en in mijn binnenzak propte.

De rest verdween opgelucht in de andere zakken. Een tiental passanten keek wat ik allemaal bij me had.

Ik zag ze denken: "valt er wat te jatten". Net op tijd. Een grijpgrage zwerver had het nakijken. Verborgen in de hoek van mijn kamer ligt mijn bruine tas. Half verstopt onder een vergeten slip.

In de gang, kijk ik in de spiegel naar een verwrongen gezicht, dat net door een persmachine is geduwd. Ik probeer te glimlachen en de klomp beton in mijn maag te vergeten.

Op straat klim ik op mijn krakende en piepende fiets. Misschien moet ik mijn vader met kerst een tweedehands fiets vragen en dit barrel bij een winkel voor een zwerver achterlaten?

Langzaam fiets ik richting het station. Mijn benen weigeren. Bij een stoplicht probeer ik mijn verkrampde benen los te wurmen.